

INHOUD

De stamboom van de familie Cazalet

8

De gezinnen Cazalet en hun personeel

10

Voorwoord

13

HOME PLACE: September 1939

17

LOUISE: Januari 1940

115

CLARY: Mei-juni 1940

162

POLLY: Juli 1940

215

DE FAMILIE: Herfst-winter 1940

260

LOUISE: Herfst-winter 1940

327

CLARY: Winter-voorjaar 1941

396

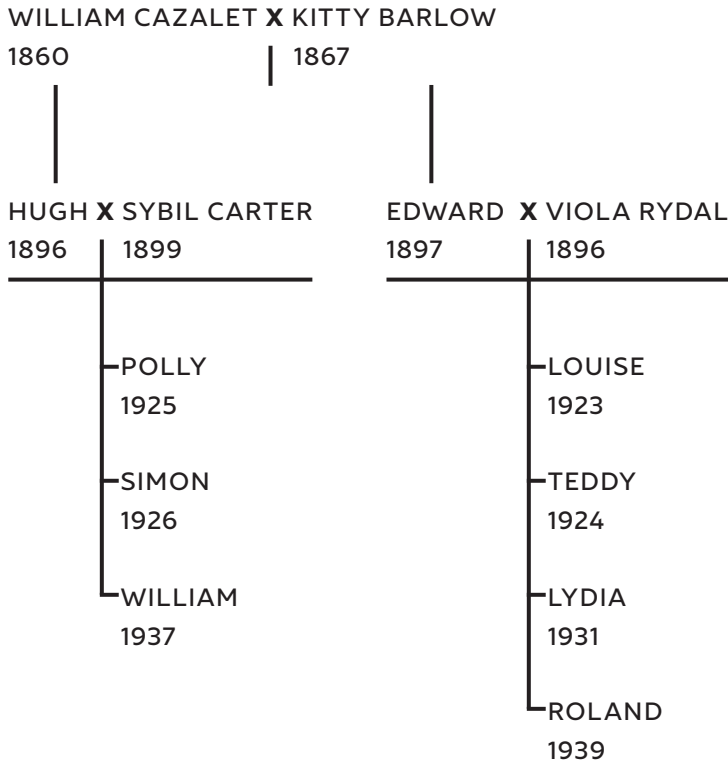
POLLY: Juli-oktober 1941

414

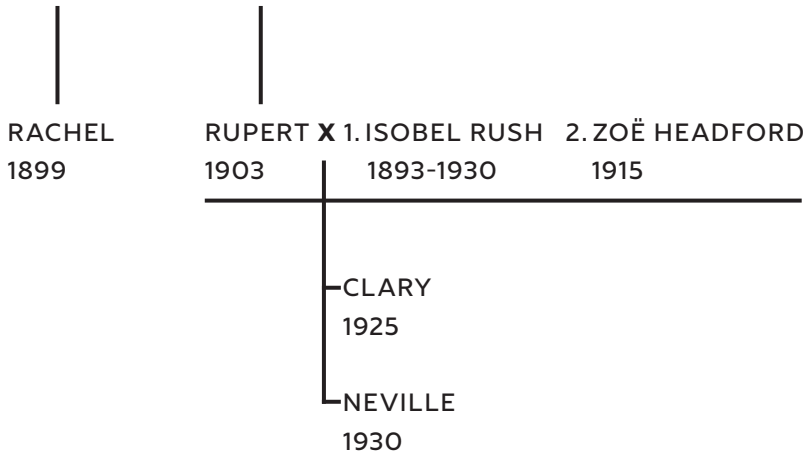
DE FAMILIE: Herfst-winter 1941

440

DE STAMBOOM VAN DE

FAMILIE CAZALET

DE GEZINNEN CAZALET

WILLIAM CAZALET, die de generaal wordt genoemd
KITTY BARLOW, die de baronie wordt genoemd (zijn vrouw)
RACHEL, hun ongetrouwde dochter

Mevrouw Cripps (kokkin)
Ellen (kinderverzorgster)
Eileen (tafelmeisje)
Peggy en Bertha (binnenmeisjes)
Dottie en Edie (keukenmeiden)
Tonbridge (chauffeur)
McAlpine (tuinman)
Wren (stalknecht)
Billy (tuinjongen)
Emily (kokkin)
Bracken (Edwards chauffeur)

HUGH CAZALET, oudste zoon
SYBIL (zijn vrouw)
POLLY
SIMON
WILLIAM, die Wills wordt genoemd

EN HUN PERSONEEL

EDWARD CAZALET, tweede zoon
VIOLA, die Villy wordt genoemd (zijn vrouw)
LOUISE
TEDDY
LYDIA
ROLAND, die Roly wordt genoemd

RUPERT CAZALET, derde zoon
ZOË (tweede vrouw)
ISOBEL (eerste vrouw, is bij de geboorte van Neville overleden)
CLARISSA, die Clary wordt genoemd
NEVILLE

JESSICA CASTLE (Villy's zuster)
RAYMOND (haar man)
ANGELA
CHRISTOPHER
NORA
JUDY

VOORWOORD

De volgende achtergrondinformatie bij deze roman is bedoeld voor de lezers die *Lichte jaren* niet kennen.

William en Kitty Cazalet, die in hun familie bekendstaan als de generaal en de baronie, hebben hun huis in Londen gesloten en brengen al hun tijd door in Home Place in Sussex. De generaal gaat steeds slechter zien, waardoor hij minder actief is in zijn houthandel, het familiebedrijf waarover hij de leiding heeft. Ze hebben drie zonen, Hugh, Edward en Rupert, en een ongetrouwde dochter, Rachel.

Hugh is getrouwd met Sybil en ze hebben drie kinderen. De oudste, Polly, krijgt met een nichtje thuis les en is veertien als dit boek begint; Simon is dertien en zit samen met zijn neef op kostschool; William (Wills) is net twee geworden. De middelste zoon, Edward, is getrouwd met Villy (Viola Rydal, de dochter van lady Rydal, een weduwe en nogal een dragonder). Ze hebben vier kinderen. Louise, van zestien, volgt geen thuisonderwijs meer met haar nichtjes en heeft één trimester op een huishoudschool gezeten; haar broer Teddy, die heel sportief is, zit inmiddels al twee jaar op kostschool, terwijl Lydia, van acht, naar een kleine dagschool gaat. Roland, de baby, is vier maanden.

De derde zoon, Rupert, was getrouwd met Isobel, met wie hij twee kinderen heeft gekregen: Clary is even oud als Polly en krijgt samen met haar les, en Neville, inmiddels acht, gaat naar een dagschool in Londen. Ruperts tweede vrouw, Zoë, is vierentwintig, twaalf jaar jonger dan hij. Ze hebben geen kinderen.

De ongetrouwde dochter, Rachel, die zich bezighoudt met de zorg voor haar bijna blinde vader, helpt ook een liefdadigheids-

instelling leiden, het Babyhotel, dat als dit boek begint net voor de tweede keer is geëvacueerd naar een nabij Home Place gelegen huis van de generaal, haar vader. Haar boezemvriendin is Margot Sidney, beter bekend als Sid, die vioolles geeft en in Londen woont, maar vaak in Home Place te vinden is.

Edwards vrouw, Villy, heeft een zuster, Jessica, die is getrouwd met Raymond Castle. Ze hebben vier kinderen – nog een neef en een stel nichten voor de Cazalets. Angela, die hopeloos verliefd is geweest op Rupert Cazalet, haar eerste liefde, is nu twintig en werkt in Londen; Christopher, van zestien, is hevig geïnteresseerd in de natuur en is tegen oorlog, en Nora, een jaar ouder dan Christopher, heeft met Louise op de huishoudschool gezeten. De jongste, Judy, is negen en zit op kostschool.

Aan het eind van *Lichte jaren* hebben de Castles een huis en wat geld geërfd van Raymonds oudtante, waardoor ze van hun armoedige woning in East Finchley konden verhuizen naar het huis van de oudtante in Frensham.

Juffrouw Milliment is de bejaarde gouvernante van de familie: ze is begonnen met Villy en Jessica, en geeft nu les aan Clary en Polly.

Diana Mackintosh is de meest serieuze van Edwards talloze verhoudingen. Ze is getrouwd en heeft drie zonen.

Naast Home Place, het huis van de grootouders, heeft de generaal ook twee andere nabijgelegen huizen gekocht en verbouwd: Mill Farm, dat nu wordt gebruikt door het Babyhotel, en Pear Tree Cottage, dat wordt gebruikt als overloop voor de gezinnen Cazalet en Castle. Daarnaast hebben ze ook een huis in Londen, Chester Terrace, dat nu min of meer is gesloten.

De drie zonen Cazalet hebben ook een huis in Londen. Dat van Hugh en Sybil is in Ladbroke Grove en wordt doordeweeks nog gebruikt door Hugh, wanneer hij in Londen werkt. Het huis van Edward en Villy is vlakbij in Lansdowne Road en wordt door hen gebruikt wanneer de kinderen op school zitten. Rupert en Zoë hebben een klein huis in Brook Green.

Er werken een aantal mensen voor de Cazalets, maar de be-

langrijkste in deze roman zijn: mevrouw Cripps de kokkin, Tonbridge de chauffeur, McAlpine de tuinman en Billy de tuinjongen, Wren de stalknecht, Eileen het tafelmeisje – allemaal in Home Place – en Ellen, Ruperts kinderverzorgster voor Clary en Neville, die het drukker heeft dan ooit na de geboorte van de nakomertjes Wills en Roland.

Lichte jaren eindigde in 1938 met de toespraak van Chamberlain na München – ‘een eervolle vrede’. *Aftellen* begint een jaar later, na de inval in Polen, wanneer oorlog duidelijk ophanden en onvermijdelijk is. Kinderen worden geëvacueerd uit de steden en iedereen wacht tot Chamberlain het resultaat van het Britse ultimatum meedeelt.

HOME PLACE

SEPTEMBER 1939

Iemand had de radio uitgezet, en hoewel de kamer vol mensen zat, was het doodstil – waardoor Polly haar eigen hart voelde, en bijna hoorde, bonzen. Zolang niemand iets zei en niemand bewoog, was het nog het allerlaatste moment van vrede...

De generaal, haar opa, bewoog. Ze zag hoe hij – nog altijd in stilte – langzaam overeind kwam, even bleef staan, met zijn ene hand bevend op de rugleuning van zijn stoel terwijl hij de andere langzaam over zijn wazige ogen haalde. Vervolgens liep hij de kamer door en gaf hij zijn twee oudste zonen, Polly's vader Hugh en oom Edward, één voor één een zoen. Ze zat te wachten tot hij oom Rupe een zoen ging geven, maar dat deed hij niet. Ze had hem nog nooit een man een zoen zien geven, maar dit leek eerder een verontschuldiging en een respectvolle groet. Dat is voor alles wat ze hebben doorstaan tijdens de vorige oorlog, en omdat het voor niets is geweest, dacht ze.

Polly zag alles. Ze zag dat oom Edward haar vaders blik ving en vervolgens naar hem knipoogde, en dat haar vaders gezicht vertrok alsof hij zich iets herinnerde waarvan hij het nauwelijks kon verdrágen om het zich te herinneren. Ze zag haar oma, de baronie, kaarsrecht zitten, starend naar oom Rupert met een soort kille woede. Ze is niet kwaad op hém, ze is bang dat hij moet gaan meedoen. Ze is zo ouderwets dat ze denkt dat alleen mannen moeten vechten en sterven; ze begrijpt het niet. Polly begreep alles.

Mensen gingen verzitten op hun stoel, begonnen te mompelen, staken een sigaret op, zeiden tegen de kinderen dat ze buiten moesten gaan spelen. Hun grootste vrees was bewaarheid en ze gedroegen zich allemaal vrijwel hetzelfde als ze zouden hebben gedaan wanneer dat niet was gebeurd. Dat deed haar familie wanneer het niet goed ging. Een jaar geleden, toen het een eervolle vrede was geweest, hadden ze er wel allemaal anders uitgezien, maar Polly had geen tijd gehad om dat goed op te merken, want op het moment dat ze was overvallen door haar verbazing en vreugde leek het alsof ze was neergeschoten. Ze was flauwgevallen. ‘Je trok helemaal wit weg en het was net of je blind werd en je ging van je stokje. Het was ontzettend interessant,’ had haar nichtje Clary gezegd. Clary had het genoteerd in haar *Boek met ervaringen* dat ze bijhield voor wanneer ze schrijfster zou zijn. Polly voelde Clary’s blik nu op haar rusten, en net toen ze elkaar aankeken en Polly even instemmend knikte dat ze allebei moesten maken dat ze daar wegkwamen, begon in de verte het stijgende en dalende geloei van een sirene, en haar neef Teddy riep: ‘Het is het luchtalarm! Jeetje! Nu al!’ en iedereen stond op, en de generaal zei dat ze hun gasmasker moesten gaan halen en in de hal moesten wachten om naar de schuilkelder te gaan. De baronie ging het tegen het personeel zeggen en haar moeder Sybil en tante Villy zeiden dat ze naar Pear Tree Cottage moesten gaan om Wills en Roly te halen, en tante Rach zei dat ze naar Mill Farm moest vliegen om de directrice te helpen met de geëvacueerde baby’s – in feite deed vrijwel niemand wat de generaal had gezegd.

‘Ik draag je masker wel als jij je schrijfwerk wilt meenemen,’ zei Polly terwijl ze in hun slaapkamer zochten naar de kartonnen dozen met hun gasmaskers. ‘Verdikkeme! Waar hebben we ze gelaten?’ Ze waren nog steeds aan het zoeken toen de sirene opnieuw ging, nu niet huilend omhoog en omlaag, maar gewoon gestaag loeiend. ‘Alles veilig!’ riep iemand vanuit de hal.

‘Het zal wel vals alarm zijn geweest,’ zei Teddy; hij klonk teleurgesteld.